

دکتر رابرت ای. پترسون، کلیسا و آخرالزمان جلسه ۴، قوم خدا در عهد عتیق بخش ۲

رابرت پترسون و تد هیلدبرانت ۲۰۲۴ ©

من دکتر رابرت ای. پترسون هستم در تدریسش در مورد آموزه‌های کلیسا و آخرالزمان. این جلسه شماره چهار، قوم خدا در عهد عتیق، بخش ۲ است.

ما به مطالعه خود در مورد آموزه‌های کلیسا ادامه می‌دهیم و قوم خدا در عهد عتیق را با جزئیات بیشتری نسبت به سایر مباحث بررسی می‌کنیم.

ما به عهد داوود رسیدیم. دوم سموئیل ۷ یکی از مهمترین فصل‌های کتاب مقدس است، اگرچه احتمالاً بیش از حد مورد غفلت قرار گرفته است، زیرا وعده خدا را برای اعطای سلسله‌ای ابدی به داوود، که به عنوان عهد داوود شناخته می‌شود، ثبت می‌کند. اگرچه کلمه عهد در دوم سموئیل ۷ برای توصیف وعده خدا به داوود نیامده است، اما سایر متون مقدس به آن چنین اشاره می‌کنند.

دوم سموئیل ۵:۲۳، اول پادشاهان ۸:۲۳، دوم تواریخ ۵:۱۳، مزمور ۳:۸۹، ۲۸، ۳۴ و ۳۹، اشعیا ۳:۵۵، ارمیا یک بار دیگر، دوم سموئیل ۵:۲۳، اول پادشاهان ۸:۲۳، دوم تواریخ ۵:۱۳، مزمور ۳:۸۹، ۲۸، ۳۴، ۳۳:۲۱. ۳۹ و ۳۳:۲۱، ارمیا ۳۳:۲۱. این فصل به دو بخش تقسیم می‌شود، شرایط و بنیان عهد، بخش اول، و بخش دوم، دعای شکرگزاری داوود. در حالی که داوود در کاخی، خانه‌ای ساخته شده از چوب سرو، زندگی می‌کرد، بار خود را که خدا در خیمه‌ای ساکن است، با ناتان نبی در میان گذاشت. این برای داوود درست به نظر نمی‌رسید.

او پیشنهاد داد که برای خدا خانه و معبدی بسازد، و ناتان نبی، به تنهایی صحبت می‌کرد و فکر می‌کرد که این ایده خوبی است. با این حال، خداوند طور دیگری فکر می‌کرد و به داوود گفت که او خانه‌ای برای خدا نخواهد ساخت، بلکه خدا خانه‌ای خواهد ساخت، با کلمات بازی خواهد کرد، سلسله‌ای برای داوود، دوم سموئیل ۷:۱-۱۱. خدا به داوود یادآوری کرد که او را از چوپانی به رهبری قوم خدا منصوب کرده است.

خداوند همیشه با داوود بوده است و اکنون او را از شر دشمنانش رهایی بخشیده است. خداوند سوگند یاد کرد که نام داوود را بزرگ گرداند، افتخاری که پیش از این تنها به ابراهیم (پیدایش ۲۶-۲۴ (و موسی) اعداد عطا شده بود. خداوند وعده داد، نقل قول می‌کند، من مکانی را برای قوم خود اسرائیل تعیین (۸-۷:۱۲) خواهم کرد و آنها را در آنجا خواهم کاشت، دوم سموئیل ۷:۱۰.

را انجام دهم. من مکانی برای قوم خود اسرائیل تعیین خواهم کرد و آنها را ESV ببخشید، من می‌خواهم خواهم کاشت تا در مکان خود ساکن شوند و دیگر آشفته نشوند. دوم سموئیل ۷:۱۰.

این اورشلیم، شهر داوود بود. این وعده، ویژگی سرزمینی عهد ابراهیمی را به یاد می‌آورد. خداوند مکانی را برای کاشت اسرائیل در مرزهایی که به ابراهیم قسم خورده بود، تعیین می‌کند.

هر دو عهد، وعده‌ی نسل‌های پایدار را نیز می‌دهند. همانطور که والتکه توضیح می‌دهد، نقل قول کنید، عهد داوودی همچنین مکمل عهد ابراهیمی است. «من هستم» روشی که والتکه به خدا، یهوه، اشاره می‌کند، به

ابراهیم و داوود، نسلی جاودان، به ابراهیم، ملتی پایدار و به داوود، سلسله‌ای پایدار برای حکومت بر آن ملت را بدون قید و شرط وعده می‌دهد.

در واقع، سلسله ابدی داوود واسطه پادشاهانی است که به من وعده داده شده است از بدن خود ابراهیم و سارا به آنها عطا کنم. نقل قول بسته. والتکه و الهیات عهد عتیق، صفحه ۶۹۳

خدا به داوود می‌گوید که او خانه‌ای برای خدا نخواهد ساخت، بلکه برعکس. پس از مرگ داوود، خدا پادشاهی پسرش، سلیمان، را تأسیس خواهد کرد. خدا قول می‌دهد.

دوم سموئیل ۷:۱۳. او خانه‌ای برای نام من خواهد ساخت و من تخت پادشاهی او را تا ابد استوار خواهم کرد. در حالی که خدا شائول را به دلیل نافرمانی سرسختانه‌اش از پادشاهی رد کرد، خدا با داوود طور دیگری رفتار خواهد کرد.

من برای او پدر خواهم بود و او برای من پسر خواهد بود. وقتی او مرتکب گناه شود، او را با عصای آدمیان و با تازیانه‌های بنی‌آدم تنبیه خواهم کرد، اما محبت پایدار من از او جدا نخواهد شد، همانطور که آن را از شائول گرفتم، کسی که او را از حضور تو دور کردم). دوم سموئیل ۷، آیات ۱۴ و ۱۵)

والتکه یک شرط مهم ارائه می‌دهد. در حالی که این عهد، نقل قول، بی‌قید و شرط است، تجربه پادشاه از برکات آن به اطاعت او از عهد موسی بستگی دارد. عهد بی‌قید و شرط داوود، اختیار تام برای فرزندان داوود نیست تا هر کاری که می‌خواهند بدون توجه به مرزهای اخلاقی ده فرمان انجام دهند.

و در ادامه، قلب و روح عهد داوود - آیه ۱۶ - می‌آید. و خانه و پادشاهی تو برای همیشه در حضور من پایدار خواهد ماند.

تاج و تخت تو برای همیشه برقرار خواهد ماند. همانطور که وینوی تأکید و نقل قول می‌کند، رابطه پدر و پسر منجر به تداوم ابدی تاج و تخت داوود می‌شود. سپس خداوند وعده می‌دهد که نسل سلطنتی داوود برای همیشه پایدار خواهد ماند. 7:16 از دوم سموئیل.

وعده آغازین و فراگیر، این وعده شگفت‌انگیز و فراگیر، به درستی ماتریس نامیده می‌شود، که گوردون آن را ماتریس مسیحایی کتاب مقدس نامیده است، پایه و اساس توسعه بعدی امید مسیحایی را در نوشته‌های انبیا، و مزامیر فراهم می‌کند و تحقق نهایی آن را در عیسی مسیح، از نوادگان داوود و ابراهیم، می‌یابد. متی ۱:۱ و انوی، اول و دوم سموئیل، تفسیر او بر اول و دوم سموئیل، خانه تیندال. خداوند با داوود پیمانی می‌بندد و به او سلسله‌ای ابدی وعده می‌دهد که در حکومت عیسی مسیح به اوج خود می‌رسد.

وعده شگفت‌انگیز خدا، داوود را فروتن می‌کند، زیرا در دعای ستایش خود، ده بار از خود به عنوان بنده خدا یاد می‌کند. داوود ستایش می‌کند، تو بزرگی، ای خداوند، خدا. هیچ‌کس مانند تو نیست، و هیچ خدایی جز تو نیست.

در آیه ۲۲، داوود با شگفتی می‌پرسد، کیست مانند قوم تو، اسرائیل، تنها قوم روی زمین که خدا برای رهایی آنها رفت تا قوم او باشند، و برای خود نامی بسازد و برای آنها کارهای بزرگ و شگفت‌انگیز انجام دهد، با بیرون راندن قوم خود از مصر، که تو آنها را برای خود از مصر رهایی دادی، یک ملت و خدایانش، و تو خود قوم خود اسرائیل را برای خود برقرار کردی تا برای همیشه قوم تو باشند. و تو، ای خداوند، خدای آنها شدی. داوود دعای خود را با توکل به یهوه برای تحقق وعده‌هایش به داوود و اسرائیل به پایان می‌رساند.

دوم سموئیل ۷:۲۵ تا ۲۹. تا به امروز، با نقل قولی دوباره از واک، من پادشاه برگزیده هستم و هستم، و از طریق تحقق وعده‌های عهد در پسر ابدی داوود، عیسی مسیح، که تختش در اورشلیم آسمانی بر پادشاهی ابدی که امروز زمین را در بر می‌گیرد، حکومت می‌کند، مشهور باقی می‌مانم. نقل قول بسته

الهیات عهد عتیق واک ص ۶۶۱. مسیح از نظر روحانی سلطنت می‌کند و ما منتظر تحقق آن در زمین جدید هستیم، جایی که دیگر هیچ لعنتی وجود نخواهد داشت. تخت خدا و بره در شهر خواهد بود و بندگانش او را پرستش خواهند کرد.

مکاشفه ۲۲:۳. عهد جدید. این تاج عهدهای قبلی است، غایتی که آنها به آن اشاره می‌کنند. لین به ما می‌گوید که چرا ویلیام لین، *عبرانیان ۱ تا ۸*، تفسیر کتاب مقدس کلام

، نقل قول، عهد جدید بدین ترتیب رابطه بین خدا و قومش را که در قلب همه افشای عهد و پیمان‌ها قرار دارد، محقق می‌کند. نقل قول بسته. همانطور که نقل قول‌های زیر نشان می‌دهند، این موضوع صحت دارد

. عهد ابراهیمی. من الان دارم نشان می‌دهم که رابطه‌ی بین خدا و قومش قلب هر عهدی است. عهد ابراهیمی

. نقل قول، این یک عهد دائمی است. تا خدای تو و خدای نسل تو پس از تو باشد. پیدایش ۱۷:۷. عهد موسی

. من شما را قوم خود خواهم گرفت. من خدای شما خواهم بود. خروج ۶:۷. عهد داوود

خدا درباره پادشاه داوود می‌گوید، من پدر او خواهم بود. او پسر من خواهد بود. دوم سموئیل ۷:۱۳)

. عهد جدید. من خدای آنها خواهم بود و آنها قوم من خواهند بود. ارمیا ۳۱:۳۱

، فکر می‌کنم منصفانه است که بگوییم در مورد تمام عهدهای نجات‌شناختی یا نجات‌بخش، عهدهای نجات ریشه‌های عهد جدید، در عهد عتیق، به ویژه در ارمیا ۳۱:۳۱ تا ۳۴، وجود دارند. سایر متون عهد عتیق بدون استفاده از کلمات عهد جدید، از جمله ارمیا ۳۲:۴۰، حزقیال ۳۶:۲۴ تا ۲۷، یوئیل ۲:۲۸، ۲۹، در مقایسه با تثنیه ۱:۳۰ تا ۱۰، از عهد جدید صحبت می‌کنند. بنابراین، اگرچه ارمیا ۳۱ به دلیل استفاده از کلمات عهد جدید، یک متن معروف است و عبرانیان ۸ تقریباً به طور کامل آن را از ارمیا ۳۱:۳۱ تا ۳۴ نقل می‌کند، سایر متون عهد عتیق بدون کلمات عهد جدید به موضوع عهد جدید می‌پردازند

. ارمیا ۳۲:۴۰، حزقیال ۳۶:۲۴ تا ۲۷، یوئیل ۲:۲۸، ۲۹، تثنیه ۱:۳۰ تا ۱۰. ارمیا ۳۱:۳۴ شایسته توجه ماست خدا در اوایل فصل ۱ ارمیا را خطاب قرار داد: ببین، من امروز تو را بر ملت‌ها و پادشاهی‌ها گماشته‌ام تا ریشه‌کن کنی و ویران کنی، ویران کنی و ویران سازی، بسازی و بکاری

. ارمیا ۱:۳. فصل‌های ۲ تا ۲۹ پیشگویی ارمیا به ریشه‌کن کردن و ویران کردن، و تخریب و ویران کردن می‌پردازد فصل‌های ۳۰ تا ۳۳ به عنوان کتاب تسلی شناخته می‌شوند و دلیل خوبی هم دارند، زیرا از ساختن و کاشتن سخن می‌گویند. در فصل‌های ۳۰ و ۳۲، خدا وعده می‌دهد که اسرائیل اسیر در بابل را به سرزمین موعود بازگرداند

ارمیا ۳۱ بین این فصل‌ها قرار دارد و به حق به خاطر عبارت عهد جدیدش در آیات ۳۱ تا ۳۴ که امید آینده را برای قوم خدا فراهم می‌کند، مشهور است. تامپسون از جی. ای. تامپسون، *کتاب ارمیا*، نیکوت، ۵۶۵ تجلیل می‌کند. نقل قول، عبارت عهد جدید در ارمیا یکی از عمیق‌ترین بینش‌ها در تمام ادبیات نبوی را نشان می‌دهد و برای مسیحیان اولیه از اهمیت فوق‌العاده‌ای برخوردار شد

عبرانیان ۸:۸ تا ۹:۲۸، دوم قرن‌تین ۳:۵ تا ۱۸ را مقایسه کنید. همچنان از تامپسون، عبرانیان ۸:۸ تا باب ۸:۸ تا ۹:۲۸، دوم قرن‌تین ۳:۵ تا ۱۸ نقل قول می‌کنیم. بیابید ارمیا ۳۱ تا ۳۴ را به تفصیل بررسی کنیم.

اینک، خداوند می‌گوید، روزهایی فرا می‌رسد که من با خاندان اسرائیل و خاندان یهودا عهدی تازه خواهم بست، نه مانند عهدی که با پدرانشان بستم، در روزی که دستشان را گرفتم تا از سرزمین مصر بیرونشان آورم. خداوند می‌گوید: عهد مرا که شکستند، با اینکه من شوهر ایشان بودم، زیرا این عهدی است که پس از آن روزها با خاندان اسرائیل خواهم بست، خداوند می‌گوید: شریعت خود را در دل ایشان خواهم نهاد و آن را بر دل ایشان خواهم نوشت و من خدای ایشان خواهم بود و ایشان قوم من خواهند بود.

و دیگر کسی به همسایه‌اش و به برادرش نخواهد گفت که خداوند را بشناس، زیرا همه از کوچک و بزرگ مرا خواهند شناخت، خداوند می‌گوید. زیرا من گناه ایشان را خواهم بخشید و دیگر گناهشان را به یاد نخواهم آورد. اگرچه کلمات آغازین، «روزها می‌آیند»، هم برای کوتاه‌مدت و هم برای بلندمدت، برای کوتاه‌مدت و بلندمدت، به کار رفته‌اند، اما در اینجا به وضوح برای دومی به کار رفته‌اند.

زیرا عبرانیان ۸ به طور کامل از ارمیا ۳۱ نقل قول می‌کند تا استدلال کند که مسیح واسطه عهد جدید است. تحقق کوتاه مدت ایام فرا می‌رسد و نابودی بابل در ارمیا ۵۱:۴۷ تا ۴۹ آمده است. تحقق بلندمدت، یعنی برافراشتن شاخه‌ای صالح توسط خدا برای داوود، ارمیا ۲۳:۵. در اینجا، اگرچه این عبارت مبهم است، ایام فرا می‌رسند می‌توانند کوتاه مدت یا بلند مدت باشند، اما به دلیل نقل قول عبرانیان ۸ از این متن عهد جدید که به واسطه بودن مسیح به عنوان واسطه عهد جدید اشاره دارد، به وضوح بلندمدت است.

پیامبر پیش‌بینی می‌کند که خداوند عهد جدیدی با قوم خود، که به عنوان قوم اسرائیل و یهودا تعیین شده‌اند، خواهد بست، ارمیا ۳۱:۳۱. انجیلی‌ها در مورد آینده اسرائیل اختلاف نظر دارند، اگرچه به نظر می‌رسد رومیان ۱۱:۲۵ تا ۳۲ تعلیم می‌دهد که آینده‌ای برای قوم اسرائیل وجود دارد، و عبرانیان ۸ از متن عهد جدید ارمیا نقل قول می‌کند تا برتری عهد جدید را بر عهد قدیم نشان دهد. ارمیا ۳۱:۳۲ تعلیم می‌دهد که عهد جدید برتر از عهد قدیمی خواهد بود که خداوند پس از رهایی بنی اسرائیل از مصر با آنها بست.

عهد موسی بی‌ارزش بود زیرا اسرائیل آن را شکست، آیه ۳۲. عبرانیان دلیل دیگری برای بی‌ارزشی عهد عتیق ارائه می‌دهد. لین خلاصه می‌کند، نقل قول می‌کند، جلسه فوق‌العاده عهد عتیق صرفاً به دلیل بی‌وفایی مردم به مفاد عهد نبود.

این امر به این دلیل رخ داد که آشکار شدن جدیدی از هدف رستگاری‌بخش خدا رخ داده بود، که مستلزم اقدام عهد جدید از جانب خدا بود، نقل قول نزدیک. لین، تفسیر عبرانیان، صفحه ۲۰۸. بنابراین، عبرانیان می‌گوید عیسی واسطه عهد بهتری است که بر وعده‌های بهتر بنا شده است، عبرانیان ۸، ۶. علاوه بر این، از آنجا که مسیح، نقل قول، کاهن اعظم ماست که در دست تخت جلال در آسمان نشسته است، عبرانیان ۸:۱، عهد جدیدی که او واسطه آن است، عهد عتیق را منسوخ کرده است، آیه ۱۳.

سپس ارمیا شرایط عهد جدید را بیان می‌کند، که من قبلاً آن را نوشته‌ام، بخوانید، ارمیا ۳۱:۳۳ تا ۳۴. خداوند چهار وعده به قوم خود می‌دهد. او شریعت خود را در قلب‌های آنها قرار خواهد داد.

ما با آنها وارد یک رابطه شخصی خواهیم شد. همه قوم او او را خواهند شناخت و او گناهان آنها را خواهد بخشید. چهار وعده.

اول، خدا شریعت خود را در قلب‌های آنها قرار خواهد داد. او با آنها وارد یک رابطه شخصی خواهد شد. سوم، همه قومش او را خواهند شناخت.

چهارم، او گناهان آنها را خواهد بخشید. با توجه به برتری عهد جدید بر عهد عتیق، نباید پیوستگی آنها را از دست بدهیم. والتکه، *الهیات عهد عتیق*، ۴۳۸، ۴۰، ۳۹.

اولاً، هر دو به اسرائیل داده شدند، اگرچه عبرانیان ۸ به ما می‌آموزد که خاندان اسرائیل و خاندان یهودا در نهایت از یهودیان و غیریهودیان مؤمن تشکیل دهنده کلیسا صحبت می‌کنند. ثانیاً، نهاد هر دو عهد عتیق و جدید پس از رستگاری برقرار شد. عهد عتیق پس از رستگاری از مصر برقرار شد.

عهد جدید پس از رهایی از بابل، ارمیا ۳۰، ۳۱، منعقد شد. سوم، هر دو عهد تنها پس از مرگ لازم‌الاجرا می‌شدند. در عهد عتیق، این امر پس از مرگ حیوانات قربانی صورت می‌گرفت.

عهد جدید، مرگ مسیح. چهارمین و مهمترین نکته این است که محتوای اساسی عهد و پیمان‌ها یکسان است. ارمیا می‌نویسد، نقل قول می‌کند، این عهدی است که پس از آن روزها با خاندان اسرائیل خواهم بست. خداوند می‌گوید.

من شریعت خود را در درون ایشان خواهم نهاد و آن را بر قلب‌هایشان خواهم نوشت. لین توضیح می‌دهد که ارمیا ۳۱:۳۳، ویژگی تازگی ذاتی عهد جدید، شامل شیوه جدید ارائه شریعت خدا می‌شود و نه تازگی محتوا. قوم خدا از درون در شریعت و شناخت خداوند استوار خواهند شد.

تأکید بر کیفیت درونی پاسخ انسان به خدا از طریق عهد جدید است، نقل قول بسته. لین، *عبرانیان ۱ تا ۸*، سهم اصلی عهد جدید ارمیا در الهیات کتاب مقدس در متن عهد جدید اوست، که البته همانطور که ۲۰۹، ۸، گفتیم، سهم اصلی ارمیا در الهیات کتاب مقدس همین متن عهد جدید است.

ارمیا ۳۱:۳۱ تا ۳۴. عهد جدید، رابطه بین خدا و قومش را که هسته اصلی تمام عهدهایی است که از ابراهیم آغاز شده، به کمال می‌رساند. عیسی مسیح با مرگ و رستاخیز خود، عهد جدید را تأیید می‌کند، به طوری که او تنها واسطه آن است، همانطور که عبرانیان اعلام می‌کند.

عبرانیان ۸:۶. اما عیسی اکنون خدمتی برتر یافته است و به همین دلیل، او واسطه عهدی نیکوتر است که بر وعده‌های نیکوتر استوار شده است. عبرانیان ۸:۶. عبرانیان ۹:۱۵. ای مؤمنان، ای کسانی که ایمان آورده‌اید به سوی عیسی بیابید، پس او واسطه عهدی جدید است تا فراخوانده‌شدگان، وعده میراث ابدی را دریافت کنند، زیرا مرگی برای رهایی از گناهی که تحت عهد اول مرتکب شده‌اند، رخ داده است.

عبرانیان ۹:۱۵. ایمانداران به سوی عیسی، واسطه عهد جدید، و به سوی خون پاشیده شده‌ای که سخنانی بهتر از خون هابیل می‌گوید، می‌آیند.

هابیل، عبرانیان ۱۲:۲۴. در راستای تحقق عهد جدید، خداوند مقدسین عهد جدید را برکت داده است بنابراین اکنون آنها از مزایای آن بهره‌مند می‌شوند. خداوند آنها را با روح خود احیا کرده است و کلام او در درون آنها ساکن است.

او به آنها تعلق دارد و آنها به او. مؤمنان، از پیر تا جوان، از جوان تا پیر، خدا را شخصاً می‌شناسند. او بخشش گناهان آنها را به گونه‌ای بی‌سابقه اعلام می‌کند، چه در موعظه و چه در آیین‌های مقدس.

ما اکنون تا حدی از برکات عهد جدید بهره‌مند می‌شویم، اما آنها را تنها در حالت ابدی به طور کامل برداشت خواهیم کرد. مؤمنان مشتاقانه منتظر مزایای آینده عهد جدید در زمان بازگشت مسیح هستند. مردگان زنده می‌شوند و همه قوم خدا با تثلیث برای همیشه در زمین جدید، حیات جاودان را درو خواهند کرد.

نتیجه‌گیری. پیمان‌ها، نتیجه مطالعه ما در مورد پیمان‌های خدا در عهد عتیق با توجه به موضوع اصلی که قوم خدا در عهد عتیق است. پیمان‌ها، قوم خدا در عهد عتیق را تعریف می‌کنند، زیرا هیچ خدای باستانی دیگری در خاور نزدیک پیمانی بین خود و مردم نبسته است.

یهوه، خدای زنده و حقیقی، با اسرائیل پیمان‌های متوالی بست. یهوه خدای آنهاست و آنها قوم او هستند. این پیمان‌ها مشترکات زیادی دارند.

خداوند آغازگر هر عهد بود. او به نوح، ابراهیم، موسی و داوود نزدیک شد و از طریق ارمیا، عهد جدیدی را پیش‌بینی کرد. عهد بستن خدا، قومش را ملزم به پاسخگویی در هر مورد می‌کند.

نوح با ساختن کشتی و بردن خانواده، حیوانات و غذا از خدا اطاعت می‌کند. ابراهیم شریک عهد خدا است. پسران خانواده‌اش را ختنه می‌کند و اسحاق را قربانی می‌کند. اسرائیل در عهد موسی قول می‌دهد که از خدا اطاعت کند.

داوود با فروتنی وعده‌های عهد فیض‌آمیز خدا در مورد پسر و پادشاهی‌اش را می‌پذیرد. عهد جدید تماماً از خدا و تماماً از فیض است، اما شامل انسان‌هایی می‌شود که به نوبه خود به خدا توکل می‌کنند و برای او زندگی می‌کنند. عهد نوح، جاودانگی نسل بشر را تضمین می‌کند تا قوم خدا بتوانند نجاتی را که توسط عهدهای ابراهیمی، موسی، داوودی و جدید به ارمغان آمده است، تجربه کنند.

خداوند وعده می‌دهد که به ابراهیم سرزمینی و نسلی بدهد که قوم و در نهایت فردی است که مسیح است. خداوند، که اسرائیل را از میان تمام ملت‌های روی زمین در عهد موسی برگزید، آنها را به عنوان دارایی ارزشمند خود، نوری برای ملت‌ها و قوم مقدس خود، ادعا می‌کند. خداوند شریعت خود را به آنها می‌دهد، شریعتی که آنها قول دادند آن را حفظ کنند اما تا حد زیادی در انجام آن شکست خوردند.

با این حال، خداوند همچنین کاهنی و قربانی‌هایی را برای بخشش گناهانشان فراهم می‌کند که به مسیح، بره خدا و خون او اشاره دارد. خداوند به داوود اجازه نمی‌دهد که برای او خانه‌ای بسازد، اما در عهد داوودی متعهد می‌شود که برای او خانه‌ای بسازد، سلسله‌ای از پادشاهان که خداوند آنها را تنبیه خواهد کرد اما هرگز عشق وفادارانه خود را از آنها سلب نخواهد کرد، همانطور که از شائول سلب کرد. این سلسله در عیسی مسیح، رب الارباب و پادشاه پادشاهان به اوج خود می‌رسد.

دوم، عهد‌ها به طور متوالی بر یکدیگر بنا می‌شوند. عهد نوح پایه و اساس یک نسل بشری مداوم، از جمله قوم خدا را فراهم می‌کند. عهد ابراهیمی از طریق نسل ابراهیم، خداوند عیسی مسیح، سرزمین، قوم و برکتی را برای همه مردم روی زمین فراهم می‌کند.

در عهد داوود، خداوند رهبری قوم خود را که در شهرش، اورشلیم، در سرزمینی که به ابراهیم وعده داده بود، زندگی می‌کنند، وعده می‌دهد. پسر بزرگ داوود، که پسر خداست، با مرگ و رستاخیز خود عهد جدیدی را آغاز می‌کند. این خانه دارای نقل قول است.

پاول هاوس، *الهیات عهد عتیق*، صفحه ۳۱۹. از آنجایی که این عهد جدید تعریف قوم عهد را دگرگون خواهد کرد، نمی‌توان آن را نقض کرد و بنابراین هرگز متوقف نخواهد شد. این توافق، عهدهای ابدی با ابراهیم و داوود را در بر می‌گیرد و برای همیشه پابرجا خواهد ماند.

با تضمین این عناصر، جزئیاتی مانند وحدت، درونی‌سازی و بخشش نیز تضمین خواهند شد. تنها خدا قدرت ایجاد چنین تغییری در قلب‌های بیمار را دارد. ارمیا ۹:۱۷ را مقایسه کنید. ارمیا در روزگار خود چنین مشاهده می‌کند.

سوم، عهد جدید، سایر عهدهای نجات‌بخش را به عنوان تاج آنها در خود جمع می‌کند. عهد جدید محتوای جدیدی ارائه نمی‌دهد، بلکه شریعت خدا را بر قلب‌ها در حال تجدید حیات می‌نویسد. من تعالیم خود را در درون آنها قرار خواهم داد و آن را بر قلب‌هایشان خواهم نوشت.

ارمیا ۳۱:۳۳ وعده عهد جدید خدا. من خدای آنها خواهم بود و آنها قوم من خواهند بود. به وعده‌های خود در عهدهای دیگر عمل می‌کند تا با قوم خود رابطه شخصی برقرار کند. پیدایش ۱۷:۷، خروج ۶:۷، دوم سموئیل ۷:۱۳. پیدایش ۱۷:۷، خروج ۶:۷، دوم سموئیل ۷:۱۳. عهد جدید این رابطه شخصی با خدا را به همه مردم گسترش می‌دهد.

همه آنها از کوچک تا بزرگ مرا خواهند شناخت. در نهایت، عهد جدید این شناخت جهانی از خدا را بر بخشش بی‌سابقه بنا می‌کند. زیرا من گناه آنها را خواهم بخشید و دیگر هرگز گناه آنها را به یاد نخواهم آورد.

نقل قول پایانی، آیه ۳۴. این بار با موضوعات مختلف، به کلیسا در عهد عتیق ادامه می‌دهیم. قوم خدا و برگزیدگی آنها.

انتخاب قوم توسط خدا برای خود، با انتخاب افراد برای تشکیل کلیسا در عهد جدید آغاز نمی‌شود. بلکه با انتخاب ابراهیم، اسحاق و یعقوب به عنوان پدران ملت برگزیده اسرائیل آغاز می‌شود. انتخاب ابراهیم، اسحاق و یعقوب توسط خدا.

هدف اصلی محبت‌گزینشی خدا در عهد عتیق، ملت اسرائیل است. ریشه‌های این‌گزینش ملی در انتخاب ابراهیم، اسحاق و یعقوب توسط خدا نهفته است. آنها نمونه‌های خوبی از فیض حاکمانه خدا در عمل هستند.

خداوند ابراهیم را بر اساس دوراندیشی ایمان یا فضیلت ابراهیم انتخاب نکرد، زیرا او از خانواده‌ای بت‌پرست بود، همانطور که یوشع گفته است. یوشع ۲۴، آیات دوم تا چهارم. هاوس به طور دقیق انتخاب ابراهیم توسط خداوند را تفسیر می‌کند.

نقل قول، همه افراد به گناه آلوده و تحت تأثیر آن هستند. نتایج این واقعیت فاجعه‌بار بوده است. اکنون خداوند فردی را مشخص می‌کند که از طریق او می‌توان نقشه خدا را آشکار کرد.

انتخاب ابراهیم توسط خدا همچنین آغازگر عمل مداوم‌گزینش الهی است. خدا ابراهیم را از میان افرادی مانند خودش، بت‌پرستان، انتخاب می‌کند، اگرچه ابراهیم ممکن است برای وظیفه‌ای که به او محول شده بود، ویژگی‌های خاصی داشته باشد. با این حال، خداوند ابراهیم را به همان روشی که خدا برای آفرینش، آسمان‌ها و زمین تعیین می‌کند، از آزادی محض ناشی از منحصر به فرد بودن، کفایت مطلق و خودکفایی خدا، انتخاب می‌کند.

در این مورد، گزینش، مهربانی و شفقت خداوند را نه فقط به ابراهیم، بلکه به جهانیان ثابت می‌کند. این گفته‌ی پاول هاوز، *الهیات عهد عتیق*، صفحه ۷۳ است. انتخاب ابراهیم توسط خداوند به عنوان پدر ملت عهد، به معنای انتخاب پسرش اسحاق و نوه‌اش یعقوب نیز هست.

کتاب مقدس به صراحت به انتخاب یعقوب توسط خدا قبل از تولدش اشاره می‌کند. وقتی ربکا احساس کرد که یعقوب و عیسو در رحم او در حال تقلا هستند، خداوند به او گفت، نقل قول: دو ملت در رحم تو هستند. دو نفر از تو به دنیا خواهند آمد و از هم جدا خواهند شد.

یکی از قوم‌ها از دیگری قوی‌تر خواهد بود و بزرگتر به کوچکتر خدمت خواهد کرد، نقل قول نزدیک، پیدایش با پیشرفت داستان، می‌فهمیم که خدا یعقوب را دوست دارد و بنابراین عیسو را به عنوان وارث. ۲۵:۲۳ اسحاق جایگزین خواهد کرد، ملاکی ۱:۱ و ۲، رومیان ۹:۱۳ جی. بارتون پین، نقل قول، برجسته‌ترین نمونه از انتخاب بی‌قید و شرط که در تمام کتاب مقدس یافت می‌شود، انتخاب یعقوب است، پیدایش ۲۵:۲۳.

به نقل از بارتون پین، او قبل از تولد انتخاب شده بود. او یکی از دوقلوها بود، بنابراین از نظر انسانی برابر بود. او از آن دو کوچکتر بود و از نظر شخصیت، یک حقه‌باز غیراخلاقی بود.

در واقع، از همان بدو تولدش، با استناد به این نقل قول، هدف خدا بر اساس گزینش، نه اعمال، بلکه فراخواننده است، رومیان ۹:۱۱. خدا حتی وعده عهد را در همان لحظه‌ای که او در نتیجه جنایاتش از خانه فرار می‌کرد، به او عطا کرد، پیدایش ۲۸، ۱۵، به نقل از جی. بارتون پین، *الهیات عهد عتیق*، صفحه ۱۷۹. انتخاب قوم اسرائیل توسط خدا، انتخاب ابراهیم، اسحاق و یعقوب توسط خدا، به خودی خود هدف نبود.

طرح او در انتخاب آنها این بود که از میان آنها ملتی پدید آورد، ملتی بزرگ که خود را با آن متعهد به پیمان کند و ادعا کند که قوم او هستند. چهار متن در تثنیه این را گواهی می‌دهند. تثنیه ۴:۳۷ و ۳۸.

بروم. زیرا او پدران شما را دوست داشت، یعنی خداوند، و فرزندان آنها را پس از آنها برگزید، و ESV باید به شما را با حضور خود و با قدرت عظیم خود از مصر بیرون آورد، و ملت‌هایی را که از شما بزرگتر و نیرومندتر بودند، از پیش روی شما بیرون راند تا شما را بی‌آورد و سرزمین آنها را به عنوان میراث به شما بدهد، همانطور که امروز است. تثنیه ۴:۳۷، ۳۸.

تثنیه ۷:۶ تا ۸. زیرا شما قومی مقدس برای یهوه خدایتان هستید. یهوه خدایتان شما را از میان تمام قوم‌هایی که بر روی زمین هستند، برگزیده است تا قومی برای خزانه‌داری او باشید. خداوند شما را به خاطر کثرتان از سایر قوم‌ها دوست نداشت و شما را انتخاب نکرد، زیرا شما از همه قوم‌ها کمتر بودید.

اما از آنجا که خداوند شما را دوست دارد و سوگندی را که برای پدرانان خورده است، حفظ می‌کند، خداوند شما را با دست قدرتمند بیرون آورده و از خانه بندگی، از دست فرعون، پادشاه مصر، رهایی بخشیده است. تثنیه ۷:۶ تا ۸. تثنیه ۱۰:۱۴ و ۱۵. اینک، آسمان و زمین از آن یهوه، خدای شماست، آسمان و آسمان آسمان‌ها، زمین و هر آنچه در آن است.

با این حال، خداوند قلب خود را بر پدران شما بنا نهاد و فرزندان آنها را پس از آنها برگزید، شما را از همه مردم برتر دانست، همانطور که امروز هستید. این تثنیه ۱۰:۱۴ و ۱۵ است. تثنیه ۱۴:۲ چهارمین متن است.

خداوند شما را از میان تمام مردمان روی زمین برگزیده است تا ملک خاص او باشید. این چهار متن تثنیه در مجموع تعلیم می‌دهند که خدای واحد، پروردگار آسمان و زمین است. همه چیز، از جمله تمام ملت‌های روی زمین، متعلق به اوست.

تثنیه ۴:۳۹ و ۱۰:۱۴. دوم، خدا از میان همه ملت‌ها، تنها اسرائیل را به عنوان قوم خود برگزید، ۱۰:۱۵. در واقع، از میان همه قوم‌های روی زمین، ۷:۶، ۱۴:۲، سوم، خدا اسرائیل را به این دلیل انتخاب نکرد که از همه قوم‌ها بیشتر بودند، چهارم، آنها از همه قوم‌ها کمتر بودند، ۷:۷. خدا آنها را به خاطر آنچه در آنها دید، انتخاب نکرد.

چهارم، خدا اسرائیل را برگزید زیرا پدران قوم را دوست داشت، ۴:۳۷، ۱۰:۱۵. عشق و انتخاب او به اسرائیل انگیزه او برای رهایی آنها از بردگی مصر است، ۴:۳۷، ۷:۸، و برای دادن سرزمین موعود به آنها، ۴:۳۸. در پاسخ به انتخاب او، خدا از قومش انتظار دارد که او را به عنوان تنها خدا بپذیرند، ۴:۳۹، ۷:۹، و از او اطاعت کنند، ۴:۴۰، ۷:۹، ۱۰:۱۳، ۱۴:۱۶، ۱ تا ۱۰.

اذعان به اینکه او تنها خداست، ۴:۳۹، ۷:۹، و اطاعت از او، ۴:۴۰، ۷:۹، ۱۰:۱۳، ۱۶ و ۱۴:۱ و ۲. خدا ابراهیم، اسحاق و یعقوب را برگزید تا قوم خود اسرائیل را تشکیل دهند. خدا این کار را برای هدفی انجام داد. خدا با دعوت ابراهیم، به او وعده داد که سرزمینی به او بدهد تا او را به ملتی بزرگ تبدیل کند و از طریق او همه مردم زمین را برکت دهد، پیدایش ۱۲:۱ تا ۳. خدا از ابتدای دعوتش در حال انجام مأموریتی بود.

پس از آنکه ابراهیم حاضر شد اسحاق را قربانی کند، خدا ابراهیم را برکت داد و وعده خود را مبنی بر ایجاد ملتی بزرگ از او دوباره تأیید کرد، پیدایش ۲۲:۱۷. سپس خدا گفت، نقل قول کنید، همه ملت‌های زمین از نسل تو برکت خواهند یافت زیرا تو از فرمان من اطاعت کرده‌ای، آیه ۱۸. در نهایت، این وعده در شخص و کار عیسی مسیح محقق می‌شود، غلاطیان ۳:۷ تا ۹. کریس رایت بر ارتباط بین انتخاب اسرائیل توسط خدا و مأموریت او به جهان تأکید می‌کند و دوباره از مأموریت خدا نقل قول می‌کند.

خداوند اسرائیل را برگزید تا تنها آنها نجات یابند، گویی هدف از برگزیدگی با آنها به پایان رسیده است. آنها برگزیده شدند تا وسیله‌ای باشند که از طریق آن نجات بتواند به دیگران در سراسر زمین گسترش یابد. برگزیدگی اسرائیل اساساً مأموریتی است، نه صرفاً نجات‌بخش.

فراخوان و برگزیدگی ابراهیم از سوی خدا صرفاً برای نجات او و تبدیل شدن او به پدر معنوی کسانی که سرانجام در خلقت جدید جزو رستگاران خواهند بود، نبود. بلکه به طور واضح‌تر، او و قومش باید ابزاری باشند که از طریق آنها خدا آن جمعیت چندملیتی را که هیچ مرد یا زنی نمی‌تواند آنها را بشمارد، گرد هم آورد. قوم خدا و رهایی آنها از بندگی.

همانطور که سفر خروج اعلام می‌کند، هویت قوم عهد عتیق خدا در رهایی قدرتمند آنها از اسارت مصر توسط خدا شکل گرفت. این کتاب خدا را به عنوان نجات‌دهنده اسرائیل، خدای جنگجو که قدرت خود را در برابر فرعون در بلاها و خروج نشان می‌دهد، معرفی می‌کند. استوارت وعده خدا برای آزادی بنی‌اسرائیل در خروج ۶:۶ تا ۸، نقل قول، را خلاصه‌ای از آنچه او برای آنها انجام می‌دهد و تعریفی از چگونگی نگرش آنها به خود در رابطه با او می‌داند.

واکی مختصر و مفید است، نقل قول، عمل نشانه رهایی در. نقل قول بسته، استوارت، خروج صفحه ۳۴ عهد عتیق، خروج اسرائیل از مصر است. نقل قول بسته، واکی، الهیات عهد عتیق ۳۹۰.

در این عمل عظیم، خداوند قوم نجات‌یافته‌اش را که برده‌هایی در مصر بودند، برای خود طلب می‌کند. به مدت ۴۰۰ سال، اسرائیل در بندگی مصر رنج کشید. پس از نسل‌ها رنج، بنی‌اسرائیل به درگاه خدا فریاد برآوردند، که فریادهای کمک آنها را شنید و، نقل قول می‌کنم، عهد خود را با ابراهیم، اسحاق و یعقوب به یاد آورد، خروج ۲:۲۴.

اسرائیل قادر به نجات خود نبود. همانطور که استوارت نقل قول می‌کند، در مصر، بنی‌اسرائیل گروهی از بردگان غیرشهروند بودند که هیچ سرزمینی از آن خود نداشتند و هیچ امید انسانی برای داشتن آن نداشتند. اما، خداوند برنامه‌های عهد خود را برای آنها نکرده و آنها را با دستی قدرتمند از سلطه بزرگترین ابرقدرت زمین، نه تنها به یک زندگی بیابانی، بلکه به مکانی برای اسکان دائمی هدایت کرده است.

استوارت، خروج صفحه ۳۸. پسر من، عهد عتیق، فقط ۱۵ بار پدر خدا را صدا می‌زند، که در مقایسه با انجیل یوحنا که ۱۱۸ بار این کار را انجام می‌دهد، تعداد کمی است. کلمات پسر خدا در عهد عتیق به ملت اسرائیل، پادشاه آن و گاهی اوقات به تک تک بنی‌اسرائیل اطلاق می‌شود.

«در اینجا خدا، در صحبت با موسی، اسرائیل را هم به شیوه‌ای گرم و هم به شیوه‌ای چالش‌برانگیز «پسر من خطاب می‌کند. خروج ۴:۲۱ تا ۲۳. خروج ۴:۲۱»

و خداوند به موسی گفت، وقتی به مصر برگشتی، ببین که آیا ایمان آورده‌ای، ببین که آیا تمام معجزاتی را که به تو سپرده‌ام، در برابر فرعون انجام داده‌ای، اما من دل او را سخت خواهم کرد تا قوم را رها نکند. آنگاه خداوند چنین می‌گوید، بگو: اسرائیل نخست‌زاده‌ی من است، و من به تو می‌گویم، پسر من را رها کن تا مرا عبادت کند. اگر از رها کردن او خودداری کنی، همانا پسر نخست‌زاده‌ی تو را خواهم کشت.

خروج ۴:۲۱ تا ۲۳. موسی هنوز در مدیان بود که خدا به او گفت آیاتی را که به او داده بود، در برابر فرعون به نمایش بگذارد. فرعون از رها کردن اسرائیل خودداری کرد و در نتیجه خدا مصر را داوری کرد.

در این متن به دو پسر نخست‌زاده اشاره شده است: پسر نخست‌زاده خدا، خروج ۴:۲۲، و پسر نخست‌زاده فرعون، آیه ۲۳. استوارت شرح می‌دهد که چگونه موسی قرار بود رابطه نزدیک و محبت‌آمیز و محافظت‌شده اسرائیل با خدا را به عنوان پسر نخست‌زاده با پدر به فرعون اعلام کند، بارها و بارها نقل قول کند و آن را با سرنوشت مرگباری که در انتظار نخست‌زاده مصر بود، که در پسر فرعون تجسم یافته بود، مقایسه کند. نقل قول نزدیک، استوارت، خروج صفحه ۱۵۰.

کریس رایت اهمیت اینکه خداوند اسرائیل را پسر خود می‌نامد، بیان می‌کند. نقل قول، اسرائیل به عنوان پسر خدا، مفرد، که توسط خدا به طور مستقل به وجود آمده است، مورد خطاب قرار می‌گیرد. اسرائیل این را مدیون عمل خلاقانه یا زایشی خداوند است زیرا خداوند آنها را به وجود آورده است.

این ملت توسط خداوند به فرزندی پذیرفته نشد، بلکه توسط او شکل گرفت. علاوه بر این، اسرائیل نه با انتخاب و عمل خود، بلکه با انتخاب خداوند از آنها، پسر او است. در واقع، این گفته‌ی والتکه، *الصیات عهد عتیق* ۵۴۳، به نقل از کریس رایت، قوم خدا در سرزمین خدا، صفحه ۲۱ است.

قوم من. در مقابل، فرعون خداوند را نمی‌شناسد و مصریان قوم خدا نیستند. این یک روش عهدی برای گفتن این است که خدا از اسرائیل سخن می‌گوید.

درست قبل از اینکه خدا اسرائیل را پسر من بنامد، از آنها به عنوان قوم خود یاد می‌کند. اما من قلب فرعون را سخت خواهم کرد تا قوم را رها نکند. خروج ۴:۲۱.

«خداوند هنگام ورود به عهد موسی می‌گوید: «من شما را قوم خود خواهم گرفت و خدای شما خواهم بود. خروج ۶:۷. خداوند در عهد جدید متعهد می‌شود که من خدای آنها خواهم بود و آنها قوم من»

ارمیا ۳۱:۳۱. موسی و هارون به فرعون گفتند، نقل قول کن، خداوند، خدای اسرائیل چنین می گوید: قوم مرا رها کن تا در بیابان برای من جشن بگیرند.

خروج ۵: ۱. فرعون پاسخ داد: «خداوند کیست که من از او اطاعت کنم و او را آزاد کنم؟» «اسرائیل برود. من خداوند را نمی شناسم. و علاوه بر این، من اسرائیل را رها نخواهم کرد.

خروج ۵:۲. هاوس اشاره می کند که نام حدود ۴۰ خدا و الهه از مصر باستان شناخته شده است. هاوس، الهیات عهد عتیق، صفحه ۹۸. فرعون احتمالاً برخی از این نامها را می دانست، اما یهوه، خدای قوم خود اسرائیل، را نمی شناخت.

خداوند هویت خود را از فرعون پنهان نمی کند، بلکه بارها اعلام می کند که من خداوند هستم. موسی هفت بار به فرعون می گوید، قوم مرا رها کن. و خداوند کلام خود را با آیات و نشانهها تأیید می کند.

نه بلای اول را می توان در رابطه با نام خدا به سه گروه تقسیم کرد. سه بلای اول سرزمین مصر، سه بلای دوم و کل زمین، و سه بلای سوم. به لطف موسی و هارون، فرعون با اکراه خداوند را شناخت، اما هرگز او را شخصاً به عنوان پروردگار و نجات دهنده خود شناخت.

پیش از بلاها، خداوند نیت خود را برای فرعون به موسی اعلام کرد و بدین وسیله نام او را آشکار ساخت. خروج ۶: ۱ تا ۵. اما خداوند به موسی گفت، اکنون خواهی دید که با فرعون چه خواهم کرد. زیرا با دست قوی، آنها را رها خواهد کرد و با دست نیرومند، آنها را از سرزمین خود بیرون خواهد راند.

خدا با موسی سخن گفت و به او فرمود: «من یهوه هستم. من به ابراهیم، اسحاق و یعقوب به عنوان خدای «قادر مطلق ظاهر شدم. اما به نام خود، یهوه، خود را به ایشان نشناختم.

من همچنین عهد خود را با آنها بستم تا سرزمین کنعان، سرزمینی که در آن به عنوان غریب زندگی می کردند، به آنها بدهم. علاوه بر این، ناله های بنی اسرائیل را که مصریان آنها را به عنوان برده نگه داشته اند، شنیده ام و عهد خود را به یاد آورده ام. بنابراین به بنی اسرائیل بگو: من خداوند هستم و شما را از زیر بار مصریان بیرون خواهم آورد و شما را از بردگی آنها رهایی خواهم داد و شما را با بازوی دراز و با داوری های عظیم نجات خواهم داد.

محققان لیبرال در مورد این موضوع بحث می کنند، اما این متن به این معنی نیست که یهوه قبل از خروج ۶، ۳ ظاهر نشده است. زیرا پیدایش از این نام استفاده می کند. به عنوان مثال، پیدایش ۲، ۴ و ۱۲، ۸. جان سیلهامر به جای وارد کردن تناقضات در کتاب مقدس یا تقسیم آن به منابع بر اساس تکرار نام های الهی، راه حل ساده تری ارائه می دهد. او، نقل قول، بیان می کند که تمایزی که در خروج ۶، ۱ بین الشدای پدران و یهوه موسی وجود دارد، از روی صمیمیت است، نقل قول نزدیک.

الهیات عهد عتیق پاول هاوس با استناد به جان سیلهامر، *اسفار پنجگانه به عنوان روایت، تفسیر الهیاتی کتاب مقدس*، صفحات ۲، ۵، 1. یهوه خود را در پیدایش در رؤیای آشکار کرد، اما در خروج رو در رو با موسی صحبت می کند. از قضا، مصریان در خروج از مصر به قوم خدا پیوستند. نقل قول، بنی اسرائیل از رامسس به سوکوت سفر کردند، جایی که حدود 600000 مرد توانمند، علاوه بر خانواده هایشان، پیاده بودند.

جمعیتی مختلط نیز با آنها همراه شدند. خروج ۳۷: ۱۲، ۳۸. این تا حدودی وعده خدا به ابراهیم را محقق می کند.

همه مردم روی زمین از طریق تو برکت خواهند یافت. پیدایش ۱۲:۳. کسانی که توسط خدا نجات یافته‌اند. وقتی زمان فرا رسید، خدا ۴۰۰ سال قبل، کلام خود را به ابراهیم تحقق بخشید.

نقل قول کن، این را به یقین بدان. فرزندان تو به مدت ۴۰۰ سال در سرزمینی که به آنها تعلق ندارد، غریب خواهند بود و به بردگی و ستم کشیده خواهند شد. اما من بر قومی که آنها به آنها خدمت می‌کنند، داوری خواهم کرد و پس از آن، با اموال فراوان بیرون خواهند رفت.

پیدایش ۱۳:۱۵ و ۱۴. خدا قوم خود را از بردگی رهایی بخشید. او این کار را یکباره انجام نداد، بلکه بلاهایی فرستاد و سپس قوم خود را در خروج رهبری کرد.

خروج ۱۶:۳ تا ۲۲. مصریان از رفتن بنی‌اسرائیل چنان خوشحال شدند که به آنها اشیاء و لباس‌های نقره و طلا دادند. اشیاء و لباس‌های نقره و طلا.

خروج ۱۲:۳۵، ۳۶. تحقق سهوی وعده خدا به ابراهیم سال‌ها پیش در پیدایش ۱۳:۱۵ و ۱۴. نبردی بین یهوه، خدای زنده و حقیقی، و فرعون، خدایان مصر، در می‌گیرد.

فرعون لجباز است. در ابتدا، به نظر می‌رسید که جادوگر او، احتمالاً با قدرت شیطانی، با نشانه‌های موسی مطابقت دارد. سپس خدا، از طریق هارون، گرد و غبار را در سراسر مصر به پشه تبدیل کرد.

مصریان هر چقدر هم که تلاش کردند، نتوانستند این شاهکار را تکرار کنند و اعتراف کردند، نقل قول می‌کنند. این انگشت خداست. خروج ۸:۱۹. یعنی این یک عمل ماوراءالطبیعه بود.

با این حال، فرعون کوتاه نیامد. در مجموع، بین خروج ۴:۲۱ و خروج ۱۷:۱۴، نقل قول کنید که خدا ده بار قلب فرعون را سخت می‌کند و فرعون نیز به همان تعداد بار قلب خود را سخت می‌کند. هاوس، *الهیات عهد عتیق*، صفحه ۹۵.

گاهی اوقات، فرعون امتیازات جزئی می‌دهد. ۸:۲۵. گاهی اوقات، او ظاهراً توبه می‌کند.

و اجازه می‌دهد اسرائیل برود. ۱۰:۱۶. ۹:۲۷.

اما وقتی آن بلا برطرف شود، از قول خود عدول می‌کند. ۲۸، ۹:۲۷، ۲۹. ۸:۲۸.

تا ۳۲. ۹:۳۳ تا ۳۵. بدون شک، خدا بلاها را علیه خدایان مصری فرستاد. ۸:۳۰.

زیرا او در رابطه با آخرین بلا می‌گوید، نقل قول می‌کند، من یهوه هستم. من علیه همه خدایان مصر داوری خواهم کرد. خروج ۱۲:۱۲.

خداوند باعث می‌شود که برخی از بلاها فقط بر مصریان نازل شود. او بین آنها و قوم خودش تمایز قائل می‌شود. خداوند اجازه نمی‌دهد بلاها به بنی‌اسرائیل آسیبی برساند، و او جوشن را از اثرات بلاهایی که بر مصریان نازل می‌کند، مصون می‌دارد.

۱۳، ۷:۱۲، ۲۶:۱۱، ۶، ۹:۴، ۲۳، ۸:۲۲.

یک بار دیگر ۸:۲۲، ۲۳:۹ در مقابل ۴، ۶ و ۲۶

به این ترتیب، او به فرعون و قومش نشان می‌دهد که بنی‌اسرائیل قوم خدا هستند که او از ۱۲:۱۳. ۱۱:۷ آنها مراقبت و محافظت می‌کند. استوارت، با صحبت از دسته‌های مگس، این موضوع را به خوبی بیان می‌کند.

نقل قول، در اینجا، آشکارا توجه خواننده را به این واقعیت جلب می‌کند که بلاها، به دور از پدیده‌های طبیعی، به طور طبیعی ایجاد شده‌اند و طبیعت روی خود را برگردانده است. طبیعت توسط خالق خود دستور داده شده بود که به شیوه‌های غیرطبیعی عمل کند که برای مصریان به طرز شومی ترسناک، برای بنی‌اسرائیل به طرز شگفت‌انگیزی اطمینان‌بخش بود و در این بلا، حتی فرعون نیز به وضوح شاهدهی بر یک عمل الهی و قدرتمند در خدمت یک خواست الهی بود. استوارت، خروج، صفحه ۲۱۵

البته، نمونه بارز رفتار متمایز یهوه با قومش، بخشیدن فرزندان ارشد آنها به فرزندان اولشان است، زمانی که آنها در اطاعت از فرمان او، خون را بر درهای خانه‌هایشان می‌مالیدند. خروج ۱۱:۷ و ۱۲:۱۳. اسرائیل نجات یافت، اما فریاد بزرگی در مصر برخاست، زیرا خانه‌ای نبود که کسی در آن نمرده باشد

خروج ۱۲:۳۰. در پایان این سخنرانی، به نتایج رستگاری اسرائیل می‌پردازیم. آزادسازی قومش از اسارت مصر توسط خدا، بزرگترین نجات عهد عتیق است که هرگز فراموش نخواهد شد

اما خداوند شما را برگزید، نقل قول کنید، و شما را از کوره آهن اسرائیل بیرون آورد تا قومی برای میراث او باشید، همانطور که امروز هستید. امروز، تشخیص دهید و به خاطر داشته باشید که خداوند، خدای آسمان، بالا و روی زمین است. خدای دیگری وجود ندارد

تثنیه ۴:۲۰ و ۴:۳۹. سه ماه پس از ترک مصر، بنی‌اسرائیل به بیابان سینا رسیدند، جایی که به مدت ۱۰ ماه در دامنه کوه اردو زدند. در اینجا، خدا با آنها پیمان سینا بست

او این کار را با آنها به عنوان یک ملت انجام داد، نه صرفاً به عنوان یک خانواده یا یک قبیله. این بر منحصر به فرد بودن قوم عهد عتیق خدا، اسرائیل، تأکید می‌کند. خدا از طریق موسی به آنها گفت، اکنون اگر با دقت به من گوش دهید و عهد مرا نگه دارید، از میان همه قوم‌ها، شما مال من خواهید بود

اگرچه تمام زمین از آن من است، اما تو پادشاهی من، کاهن و ملت مقدس من خواهی بود. خروج ۱۹: ۵ و ۶. خدا، مالک تمام زمین، اسرائیل را شریک عهد خود قرار می‌دهد و به آنها جایگاه ویژه‌ای می‌دهد. به طور منحصر به فردی در میان ملت‌های خاور نزدیک باستان، خدا اسرائیل را از آن خود می‌داند

او اسرائیل را به عنوان محور نقشه رستگاری خود برای جهان انتخاب کرد. استوارت، خروج صفحه ۳۸. در سینا، خداوند به قوم رستگار شده خود هویت جدیدی اعطا می‌کند

پیش از آنکه ده فرمان را به آنها بدهد، آنها را ترغیب می‌کند که از او اطاعت کنند تا از هویتی سه‌گانه بهره‌مند شوند. آنها دارایی‌های ارزشمند خدا، پادشاهی کاهنان و ملتی مقدس خواهند بود. اول، او آنها را دارایی‌های ارزشمند من می‌خواند

آیه ۵. خروج ۱۹:۵. این کلمه، سگولا، در عهد عتیق، همانطور که قبلاً گفتیم، برای ثروت خصوصی پادشاه به کار می‌رود تا در مقابل ذخایر عمومی که برای اداره پادشاهی او استفاده می‌شود، به دلخواه او مورد استفاده

قرار گیرد. در خروج ۱۹:۵، این کلمه به اسرائیل به عنوان دارایی خصوصی پادشاه اشاره می‌کند که فقط متعلق به اوست و به صلاحدید او مورد استفاده قرار می‌گیرد. والتکه، *الهیات عهد عتیق* ۴۰۷.

خداوند با قرار دادن قوم خود به عنوان موضوع انتخاب و عشق خود، به آنها ارزش می‌بخشد. دوم، وقتی بنی‌اسرائیل از عهد یهوه اطاعت می‌کنند، او آنها را به پادشاهی کاهنان تبدیل می‌کند، ۱۹:۶. نقل قول، با اطاعتشان، آنها نماینده «من هستم» برای ملت‌ها می‌شوند و وسیله‌ای می‌شوند تا ملت‌ها به «من هستم» که آنها را آموزش می‌دهد و محافظت می‌کند، روی آورند و به آن اعتماد کنند. خداوند می‌خواهد که آنها مردمی مبلغ برای سایر ملت‌ها باشند.

والتکه، *الهیات عهد عتیق*، دوباره ۴۰۷. سوم، اسرائیل قرار است ملت مقدس خدا باشد. با اطاعت از فرامین او، قوم خدا شخصیت یهوه را به جهانیان نشان می‌دهند و به ملتی مقدس تبدیل می‌شوند.

همانطور که آنها از خداوند اطاعت می‌کنند، او آنها را تقدیس می‌کند و به نوبه خود از آنها برای تقدیس سایر اقوام استفاده می‌کند. وقتی از منظر بردگی وحشتناک آنها در مصر به مدت بیش از ۴۰۰ سال نگاه کنیم، رستگاری بنی‌اسرائیل باشکوه است. آنها پسر عزیز خدا، قوم نجات‌یافته او، گنجینه او، پادشاهی کاهنان و مقدسین او در برابر جهانی ناظر می‌شوند.

در سخنرانی بعدی‌مان، درباره قوم خدا و خدای آنها و اینکه چگونه خود خدا به تعریف هویت آنها به عنوان قوم خود کمک می‌کند، صحبت خواهیم کرد.

این سخنرانی دکتر رابرت ای. پترسون در تدریس خود در مورد آموزه‌های کلیسا و آخرالزمان است. این جلسه شماره چهار، قوم خدا در عهد عتیق، بخش ۲ است.